

ἡ Σομοσοφία των, ὥστε νὰ ἐνισχύσῃ αὐτοὺς νὰ εὐρίσκωσι τὰ ἔχνη τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τὴν χιόνα, ἥτις, πίπτουσα ἡμέρας καὶ ἐβδομάδας κατὰ συνέχειαν, ἐξήλειφε πᾶσαν ὁδόν.

Ἐπίσης εὐκολον ἤθελεν εἰσθαι νὰ διευθύνῃ τις πλοῖον διὰ τῶν πυκνοτάτων ὀμιχλῶν, χωρὶς οὔτε ἥλιος, οὔτε σελήνη, οὔτε ἀστέρες νὰ βλέπωνται ἐβδομάδας κατὰ συνέχειαν, ὡς νὰ εὕρῃ τὴν ὁδόν του ἐπὶ τῶν ὀρέων τούτων ἐν καιρῷ νιφετοῦ. Τὰ ζῶα ὅμως ταῦτα ἀνιχνεύουσι τὴν ὁδόν των μετὰ βεβαιότητος καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγαλητέρων δυσκολιῶν. Ὅρη ἐνδέχεται νὰ πέσωσι, καθὼς εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, ἢ αἰφνίδιος μεταβολὴ τοῦ ἀνέμου νὰ ἀνυψώσῃ ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ ἀνεμοστροβίλους χιόνος, ἢ νὰ κατακρημνίσῃ στοίβας αὐτῆς, καὶ οἱ πιστοὶ ὁδηγοὶ νὰ καταπλακωθῶσι καὶ ν' ἀφανισθῶσιν· ἀλλὰ ταῦτα δὲν εἶναι εἰμὴ τυχαῖαι συμφοραὶ, καὶ τῶνόντι θαυμάζει τις πῶς οἱ κύνες διασώζονται, ἐπειδὴ κατ' ἡμέραν ἐνασχολοῦνται εἰς τὸ αὐτὸ ἐπικίνδυνον ἔργον—πατοῦντες φάραγγας, καὶ διαβαίνοντες ὑπὸ μάζας χιόνος ὑπερκρεμαμένας, ὅπου ἄλλος τις ποὺς ἐκτός τοῦ ἰδικοῦ των δὲν ἤθελε τολμήσει νὰ πλησιάσῃ, καὶ ὅπου ἐν μόνον γαυγισμα ἤθελε κατασύρειν ὄγκους τοῦ βουνοῦ πρὸς βέβαιον αὐτῶν ὄλεθρον.

Τὴν προτεραιάν ἐσπέραν δὲν εἶχομεν παρατηρήσει μικράν τινα χαμηλὴν πέτρινον οἰκοδομὴν, ἐν μίλιον περίπου κάτω τῆς κορυφῆς τοῦ περάσματος. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν, ἰδόντες μέγα τι παράθυρον ἀνεωγμένον, ἀλλὰ πεφραγμένον μὲ δυνατὰς σιδηρὰς κιγκλίδας. ἐκυτάξαμεν ἐντὸς, καὶ εἶδομεν κείμενα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐξηπλωμένα κατ' ὄλον τὸ μῆκος, τρία νεκρὰ σώματα. Ἐν, τὸ μᾶλλον πρόσφατον ἀπὸ τὰ τρία, ἔκειτο ἤδη ἐκεῖ περὶ τοὺς ἐννέα μῆνας· ἦτον Ἰταλὸς, ἀγωγιᾶτης τὸ φαινόμενον· καὶ ἐπειδὴ οἱ τὴν τέχνην ταύτην μετερχόμενοι ἔχουσι μελαγχροίνας ὄψεις, δὲν ἠμπόρεσα νὰ διακρίνω διαφορὰν τινα μετὰ τοῦ νεκροῦ καὶ τῶν ζώντων. Τὰ ἄλλα πτώματα εἶχον ἐτι βαθυτέρον τὸ χρῶμα· ἔκειντο δ' ἐκεῖ τὸ μὲν δύο, τὸ δὲ τρία σχεδὸν ἔτη· τὰ φορέματα τοῦ τελευταίου τούτου ταχέως ἦδη ἐφθείροντο· τὸ δῆγμα τοῦ προσώπου, καὶ ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον σκληρότης τῶν μυῶνων αὐτοῦ, μὲ ἐνθύμισαν παλαιὸν βόειον δῆγμα κατειργασμένον διὰ πάτους ὑποδημάτων, ἐντετυπωμένον ἢ τετρυπημένον καὶ ἐξέχον ὥστε νὰ ὁμοιάξῃ ἀνθρωπίνους χαρακτῆρας. Ὅλων οἱ χαρακτῆρες ἠμπόρουσαν νὰ διακριθῶσι, καὶ στοχάζομαι νὰ ἀναγνωρισθῶσιν, ἐξαιρέτως οἱ τοῦ Ἰταλοῦ. Τὰ σώματα ταῦτα εἶχον ἀνακαλύψειν οἱ κύνες ὑπὸ τὴν χιόνα· μὴ ζητηθέντα δὲ, καὶ ἀγνώριστα ὄντα, ἦσαν ἐκτεθειμένα μὲ τὰ ἐνδύματά των, ἀπαράλλακτα ὅποια εὐρέθησαν, ἕως νὰ ἰδιοποιηθῶσιν αὐτὰ οἱ φίλοι ἢ συγγενεῖς. Τόσον μέγας εἶναι ὁ βαθμὸς τοῦ ψυχους εἰς τὰς ὑψηλὰς ταύτας χώρας, ὥστε σώματα ἐνταῦθα τεθειμένα οὐδέποτε φθείρονται. Μὲ τὸν καιρὸν ξηραίνονται ὡς μούμμαι, ἀλλὰ ταύτην μόνην τὴν μεταβολὴν

ὑποφέρουσιν. Ἐνταῦθα ὅμως μένουσιν, ἕως οὗ δὲν δύναται πλέον νὰ ἀναγνωρισθῶσι διὰ τῶν χαρακτῆρων ἢ τῶν φορεμάτων αὐτῶν, καὶ τότε θάπτονται.

ΠΕΡΙ ΠΛΟΥΤΟΥ ΚΑΙ ΠΕΝΙΑΣ.

ΠΑΣ ἄνθρωπος εἶναι πλούσιος ἢ πτωχὸς κατὰ τὴν ἀναλογίαν μετὰ τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ἀπολαύσεων αὐτοῦ. Τοῦ πλοῦτου, ὡς καὶ παντὸς ἄλλου πράγματος, ἡ ἐλπίς εἶναι περισσότερο παρ' ἢ ἀπόλαυσις· ἐνόσω θεωροῦμεν αὐτὸν ὡς μέσον, δι' οὗ νὰ χαρῶμεν τὴν ζωὴν μέλλοντά τινα χρόνον, ὁ εἰς ἀπόκτησιν αὐτοῦ ζῆλος μᾶς προφυλάττει ἀπὸ τοῦ νὰ βαρυνθῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς· ἀλλὰ μόλις καθίξομεν ν' ἀπολαύσωμεν τὰ ἀποκτηθέντα, καὶ εὐρίσκομεν αὐτὰ ἀνίκανα νὰ πληρώσωσι τὰ τῆς ζωῆς κενὰ διαστήματα. Ἡ φύσις καθιστᾷ ἡμᾶς πένητας μόνον ὅταν ὑπερῶμεθα τὰ ἀναγκαῖα, ἀλλ' ἡ συνήθεια δίδει τὸ ὄνομα τῆς πενίας εἰς τὴν ἔλλειψιν τῶν περιττῶν. Μέγα προνόμιον ἔχει ἡ πενία ὅτι χαίρει ὁ ἄνθρωπος χωρὶς νὰ φθονῆται, ὑγιαίνει χωρὶς ἰατρικοῦ, ἐξασφαλίζεται ἀνευ φύλακος, καὶ ἀπολαμβάνει ἐκ τῆς μεγαλοδωρίας τῆς φύσεως ὅσα οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πλούσιοι ἀναγκάζονται νὰ προμηθεύονται διὰ τῆς βοήθειας τῆς τέχνης. Ἡ δυστυχία ἐθεωρήθη πάντοτε ὡς ἡ κατὰστασις, ἐν ἣ ὁ ἄνθρωπος εὐκολώτερον γνωρίζει ἑαυτὸν, μάλιστα διότι δὲν περιτριγυρίζεται ὑπὸ κολάκων. Ἡ εὐτυχία τείνει παραπολὺ εἰς τὸ ἐμποδίζειν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξετάζωμεν τὴν διαγωγὴν μας· ἡ δὲ δυστυχία μᾶς ὠφελεῖ, καθὸ ἄγουσα ἡμᾶς εἰς τὸ ὀρθῶς συλλογίζεσθαι περὶ τῆς ἡμετέρας καταστάσεως.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

ΔΕΙΝΟΝ θάμα τῶνόντι εἶναι τὸ νὰ βλέπῃ τις γέροντα μᾶλλον ἐφοδιαζόμενον διὰ ζωὴν παρὰ προετοιμαζόμενον εἰς θάνατον· διότι τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι τόσον βέβαιον ὅσον ὁ θάνατος, καὶ τίποτε τόσον ἀβέβαιον ὅσον ἡ ἐποχὴ αὐτοῦ· καὶ καθὼς ἡ ἡμέρα δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, οὕτω οὐδ' ἡ ζωὴ ἐμπορεῖ νὰ διαμῆνῃ πολὺ μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ γήρατος.

Ἄν καὶ πολλὰς ἐνόμισες ὅτι ἦσο πλησιέστερον τοῦ θανάτου παρὰ τώρα, μ' ὄλον τοῦτο, βέβαιον εἶναι ὅτι ποτὲ ὁ θάνατος δὲν ἦτο τόσον πλησίον σου ὅσον εἶναι τώρα.

Ὁ δίκαιος ἀποθνήσκων τὰ μὲν κακὰ παραιτεῖ ὀπίσω του, φέρει δὲ μεθ' ἑαυτοῦ τὰ καλά· ἐξ ἐναντίας δὲ, ὁ ἀμαρτωλὸς ἀφίνει ὅλα του τὰ ἀγαθὰ, καὶ λαμβάνει ὅσα κακὰ καὶ ἂν εἴχῃ.

Προτίμησον νὰ δώσης τὸ ἀργύριόν σου παρὰ τὸν καιρὸν σου—ἀπ' ὅλας τὰς ἀσωτίας ἢ τοῦ καιροῦ εἶναι ἡ χειροτέρα.

Ὁ παρελθὼν χρόνος δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀνακαλεσθῆ, οὐδ' ὁ μέλλον εἶναι βέβαιος· προσπάθει λοιπὸν νὰ ὠφελῇθῃς ἀπὸ τὸν παρόντα, διότι αὐτὸς μόνος εἶναι ἰδικός σου.